

Érdemkeresztek

Vasi Ferenc Zoltán

2013.

www.konyvmuhely.hu

Telefon:46/532-085

Köszönetnyilvánítás

Michl Józsefnek, Tata Város polgármesterének

és

Altdorfer Csabának,

Czifra Péternek

anyagi támogatásukért;

Busa Attilának ,

Kertiné Csahuk Kornéliának,

Kovács Tádének erkölcsi segítségükért

és mindazon **szerkesztőknek**,

főszerkesztőknek,

kik teret biztosítottak nekem

Kiadja:

Könyvműhely, Miskolc, 2013.

INTROVERTÁLT

Duruzsolt a levegő szemhéjamon,
cikázó szűrős pontok: darazsak.

Méz-sűrű üvegcsengőn a mellkas,
tar koponya szolgál a kaptárnak.

Mély infra-színekbe öltözködöm,
tág határok között lüktetek.

Kabátárnyas sétákon – tudatom,
merülnek a szavak – nesztelen.

Csöndet csobban a megérkezés.

Mozdulatok – önmaguk vetkezik.

Fénykard lobban a gerincemben,
csillagokra pajzsaként ráfeszít.

Gravitációs erő az álom.
Felfelé zuhanva ébredek.
Hatalmas! – az idő múlt-kereszt.
Kaporszakáll! – sorold a vétkeket.

Mindenhez közel: belülről érkezem.
Jelentés: túlárad némaságán.
Csillagszórón sistergő tengelyek.
Forrás gyanánt buzdulj fel, szeretet.

GÓTIKUS FÉRFIFEJ

(Budapesti Történeti Múzeum)

Éltem még, ám elföldelt az alkony,
arcom megsérült, kiapadt a hangom,
pedig derék voltam, - lovagi hangon
énekeltem paradicsomi nyelven
az Esthajnalról...

- bár kővé meredtem azóta,
hold-fehérre el(t)estetlenedtem
s parazsos tafotán alszom

ÁLOMHOLD-világ

Agyag-teknőcök
ámulják álmunk; nem mást,
mint konok Valónk.

+

Mező a fenn-lét.

Kortyol tegnapi álmunk
harmat-teából.

+

Kín kötöz álmot...
ami megszabadít: Egy! –
hogyha galamb bűg.

+

Toll remeg kézben.

Ne álmodj gyűlöletet –

szeretlek én is.

+

Ének határa.

Édesed arcán a fény:

álmovetemény.

+

Álomi vértben.

Ó, hány toronyszobában

perdült a rokka.

KEHELYCSERJE-KORONA

Nagyforgalom volt a vízen,

holtak jártak a felszínen.

Bokáig fagyban: kólcsagok.

A szájban tenger-íz sóhajok.

Imádat szenteli a Napot.
Itt, e szív Sátántól elrabolt.
S úgy váltja mennybe Júdás-ezüst
az üdvöt, mint kondér körül

leprások sötét serege
csengettyűz' örömjégen ---

Krisztus feledkezett bele
vak siralmuk nézésébe ---

NAGYANYÁM RAVATALA

I.

Tonnányi álmok alól
kiszabadult gyermekkor.
Hollóhajú cigányleány
tollászkodik a lombból.

II.

Így fekszem. Az égboltnak
nincsen Holdja, Napja, csillaga.

Körmöm alatt rózsabokor.

Földmélybe szökken az őz.

Dobajlik az elhullt hant.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG I.

A kerti fűre bolygó neszül

harmatcsepp ül mályva rezdül

gyerekkori otthonomnak

Nagyszombatján

meghalt Anyám!

S nem sírtam én –

fel-alá fel-alá –

nem zokogtam

csak később

csak később

nagyon

:Anyám!

Két évre rá

nehéz évek

s két hónap

rá néhány nap

leomlottak

a börtönfalak

éjfél körül éjfél előtt

Úrnapján

a mécses lángja

elhanyaglott

s Utánad ment

Jóapám (is)

A kerti gazra Nap nehezült

A kerti kút kiapadt

Csikorog a hang

üres vödör üres vagy

A kerti füre – fű a szél -

árnyékom fennakadt

beszakadt a föld

S csak a Sarkcsillag

csak a Sarkcsillag

mi velünk maradt

ÁRNY-ÖRÖKSÉG II.

'Az emlékezetben a helyén maradtak

a tárgyak.'

pontosan úgy, ahogy ott hagytam –

új tulajdonosának.

Nem ott hagytam, legyek pontosabb!

Kilakoltattak, udvarra dobálták holmijaimat,
egy 'Kapu bezár! Kulcs elvétel'-szerződés
értelmében.

Az ügyvédnök egyike szerint jogos, azonban
kárvallott vagyok.

„- Na, mit fáj úgy a nagyszülői ház!

Nem is szerettem annyira, nem ügyelte rendjét,
az ingóság azé, akié! – ezért lett végül minden
szanaszét.”

Hogy meglopták itt is, ott is, amott is,
alig maradt valami, csak mi magadnál –
bennem épek és készen hagytak a tárgyak!
Csak az otthoni táj mozdult ki,
s jobbra a személyek mindenütt kihasználtak.
Volt ilyen? Nem egyszer, de mindig. Rá se
ránts!

Ez a világtörténelem kereke! Itt ládd,
a nemzetiségi Kárpát-tájon.
Nincs jogorvoslat. Kaphatsz fűhöz, fához...
Kiírjuk a rémmese sablonos menetére
a beteljesítő,
megszokott fordulatot: Vége (Bevégeztetett!)
Tedd szívedre a kezed és légy őszinte:
Megérte ráállni mások tanácsára?
Mondd csak, mérte?

ÁRNY-ÖRÖKSÉG III.

Az emlékezet jóserejével élek.
Szüleim szavai fülemben-szívemben,
hogy Te is járhatsz ugyanúgy, mint
bárki – nyakára marok szorul,
arcára ököl puffan, kezére bilincszár,

s vagyona pusztul, vagy egészen odavész.

A zárt-osztályon felemás a kilincs,

s nincs imaáldott kenyér.

S van olyan út is, ahonnét

nincsen visszatérés, végleg

múlt lesz, belőled is majd

elszáll az utolsó ének,

s rothadni süllyed a gödörbe.

Van, kinek kedvét szegi a törvény,

van, ki élesre kifeni eszét és törét,

s űzni tanul – s kérdéseit odaszegzi,

hol sose vonult özcsapat a ritkásban,

bolondra vesz, ál-szelíden és idillien.

Hézagos a lélek határtudata.

Sok rom, törmelék, vagy szemre formás

ósvi edény folytatja át-s-tova

évszázadok szennyét vagy tiszta vizét.

Koholt önmutatás lehet az öntelt vers,
izzad inkább, mint felelve érteti félre,
magával ugyan meg mi történt,
szavait mért félti, életét éli
vagy csak reméli? Tályogos az ég,
vagy kimart seb! A történelmi hiéna
pofája bűzös, eleven vad zsákmánya
volt a vacsorája! Míg-míglén hogy
az éji hold fenn! holdasan ragyog.
Árny-örökségben maradék vagyok.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG IV.

Nincs más próba, hogy hited hit legyen,
hitetlenkedve kell eltúrnöd, s tényként tenned,
előrelépni a büntudatban! Lesz önismereted,
hogy átlényegítsed sok gonosz gondolatod.

Mert Isten a törvény szálát szőtte a világ
szőnyegébe, hogy lábunk járja a fej ideáját,
gyakorlatban mutatva nyilvánvalónak
mértékhatárát.

Isten - az embert teremtmény szintjén érti,
s ítéli is meg. Mert mérce nélkül nem
cselekszel,

mint s hogy – gazul vagy gazdagul!

Ösztönözni kell!

Igével, fohással, égi látomással a valóság
arra alakul, hol nem a tömeg, hanem a helyes
jóakarát az Úr.

A család csak úgy gyarapul,
ahogy eső áldja a termőréteget,
legyen szerte-szélesebb,
s újra úri magasságba emelkedjék vissza.

Hisz éteri mérték az erkölcsi rend,
olyan folyam,
hová csillagrendszerek ömledeznek egybe.
Fény Atya, dicsértessél, üdvözíts jobb
kegyeletre!

ÁRNY-ÖRÖKSÉG V.

Az apám – az Apám.
Holta után is, az újságképen,
vonásai rendezettségében
szemüvegszár nélkül
félrebillenten ülve,
fehér ingben mandzsettával,
ujjai kosarában cigarettával -
túl a fénykép szélein, az űrben –
az apám – az Atyám.

Fiamnak ismeretlen!

Magyarnak: holt katona.

Postásként alakja hűségeskü –
családunkra szellemet vet.

+

Minden elszállt halálával?

Örömei-mérgei

gondolataimban

ott motoszkálnak,

s félek – tudom! –,

nem állnék meg

tekintetében:

nagyszülői házunkat,

s Anyaszentegyházunkat

nem úgy vigyáztam,

mint a szentek s küszöbőrzők.

A lépcsőn is botlana a lábam –
mert kihullottam az örömsnek tűnő,
fészkül szolgáló kotláslakásból.

Földön ténfergő giliszta vagyok, -
ahogy egy néni nevezett...

meg meg egymásnak.

Én áltatva, kábán

a felnőttkor árvaságára fogva,

hogy rosszul áll szénája

s kifordult az útja,

akinek sorsának esze-rúdja

lejtmenetre

állította---

+

Ki vétlen? Én talán nem!?

Ki tékozolt hiába?

Viselte mások uralmát,

s magára maradva
túrta, hogy feszül nyakára
a „Sas” nevezékű ” barát” katonai derékszíja---
Veszteségek árán,
sűrű grimaszokkal
félelem bénított –
+
Szeretetlenül jegyzett
álmaim vázlatfüzetei
tűzre vettettek---
(tette, mert tehette,
volt rá ösztöne, érve,
kakukk-mód a házunk
kitúrta magának,
kicsínyesítette
az újdonsült gazda
saját családjának,

s a berendezést szétzúzta)

+

Legyen aztán vége!

Hallgass! Apád képe előtt –

mondaná nagyanyám –,

mint Szent Imre-oltár

felé hajolva térden kőpadlóig ---

Tiszteld az isteni akaratot,

talán ez rendeltetett!

Tiszteld az élhetőt,

maradt még éltető kedv,

vesztesként viszed tovább,

míg szemeid függönye

le nem szakad, szét nem fut,

el nem lebeg.

Úgyis azt mondják hátad megett:

Hagyd, ez olyan elvont,

de inkább hasadt, mint az atom!

Elmekórtani eset!

És közönyös!

Az élete és mindene csupa szenny.

Putriba vele! Ámen.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG VI.

Temetők, ti nyugodalmatlan kertek! –

nehéz-szagú remény-területek

árny-mosó esők utáni

felparcellált csend-övezetek.

Égi béke szigetei,

partjaitok, sírkövek

angyalköntös-tisztaságú

levegőég mossa, mossa.

Lelkek lelkekben fénylenek,

Isten orcája elé fűzfaágak ereszkednek, -
hogy ki bűnös,
hogy ki vétlen
nem szenved már,
túlvilági sorsát éli.

Temető, te, vakföld-ostor! –
tornácbú és csillagvárta,
múlott idők óraműve, -
tömegszállás, árvaotthon,
hagyatékok kezdősúlya.

Szél, ha támad -,
sír, ha roskad -,
úgy tűnünk el
sorról sorra,
mint a hóban

cipőtalpnyom,
vagy mint séta
könny-medermély
ránkos arcon,
s arc az arccal,
fentről mélybe,
mélyből égbe---

Temetők! Temetők!
Emberhumusz anyaföld.
Jövő magvát nevelők.
Aratók! Születők.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG VII.

Édesanyám, édes hazám!

Búbánatban csatakosan,

szilaj égi vágójában

bokrosodott árva lovam:

De nehéz is! Pata-verte,

erős, novemberi fáknak

árny-alakos hét ágáról

hét bakának lóg a lába.

Olyanok, mint hét szent mécses.

Olyanok, mint hét szent pettyes –

olyan piros, olyan bogár! –

majd mi sírotokra leszállt.

Édesanyám katicája,
meddig röpül garaboncod!
Kutya vonít, hold ha ragyog –
farkas vére mécsét oltja.

Majd kilobban, mérgét hányja
édesapám rózsalángja.
Szüleimnek temetője –
házunk siralom hazája.

Mert mi érték, másnak jutott.
A fiatalok hajótörött.
Édesapám sírgödrében
civillé vált, bábkatona.

Hadbírói ítéletek:

zubbony helyett kölcsönzakó.

Édesanyám, édes hazám

ruhát váltok! Szívet soha.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG VIII.

Én vagyok a holdvilág,

Te pedig a napsugár.

Eláztattam arcodat,

ingem szél száringatja.

Úgy járok az álmodban,

mint szarvas a tisztásra.

Úgy öllelek álmomban,

mintha kévét gyűjtenék.

Búzaszemek: éji tánc.
Szarvas-nászra holdsütés.
Úgy temetlek keblembé,
mint gyermek, kit féltének.

Szemed olyan napos rét,
messzire elláthatnék.
Máglyát raknánk akkorát,
elkergetnénk a halált.

Csillag gyúl' a távolban,
napjaimban ragyogjak.
Furcsa ízű szerelmünk,
barna kenyeret eszünk.

Minden napra jut falat,
minket mindig jóllakat.
Vagyok néked holdvilág,
ezért vagy Te napsütés.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG IX.

Ha boncmester lennék, sem érthetném meg,
hol székel az emberben, mit léleknek
neveznek.

Se a szívben, se a fejben, se a vesében,
se semmi szervben, de mindnek elegyében.

Hogy fogékonyabb legyek a szépre-jóra,
s miként is neveltek a szeretet szóra
s egyképp lettem okos és balgatag,

ki Istenre tolja az érveket:

Élet Ura, másvilágok Ítésze! – hova

száll a teremtményből, honnan leend
halála? – Hogyan higyjek elevenben,
tudásban, győzelemben! És feltámadásban, -
ha úgy tudom, a vér áramlása a tüdőben:
Léleket! – az erkölcs diadala a létezésben.
Léleknek neveztetik. Ám hogy' hat a világ
az eredetre-végre, erről szólnak oly gazdagon
teremtéstörténetek? A tulajdonságom –
a tulajdonom? Vagy nevembe zár a kényszer?
A vagyoni viszony a világban van, s mint
érdem juttat jellememhez? Vagy látva láss,
a szem mint metafora, igazít kérdésfeltevésre?
Ha boncmester lennék, a testet kutatnám
tudatosan.
Ha pszichiáter, akkor a szellem és bűn

törvényét.

amit érinthetnék, érthetnék, bírhatnék.

Ha pszichiáter lennék, átkomponált is volnék,

a titkokról döntenék és tisztelném a végsőt,

az egyéni sérelmet nem bolygatnám annyira,

mint ember-magam. Lélekként szólnék s

hallgatnék.

a szerelmet megélném, mint teljességet,

hiányaimból táplálnám Isten-hitű színeimet.

Irizálnám! A Lélekkal törődöm, halállal nem

foglalkozok, a testet téve Góliátnak:

Őseim erejét – a tőrés határon – ,

Isten-parittyának.

Ujjaim árnyjátékát végső imára kulcsolom.

Nem szólok semmit sem. Fekszem és

hallgatok.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG X.

Egy elhagyott kastélyban
egy elhagyott zongora.

Ütött-kopott, billeg lába,
hét húrja elszakadt.

Játszom rajta. Etűdözök.

Sérteget az Isten engem:
bűnös zenész, bűnös hangszer, -
hernyó-módon jár a dallam.

Ezek itt a billentyűkön
corpus iuris ujjak nyoma,
megőrült a zeneszerző,
a hangjegyek is paranoia.

Úgy belém vág ez a félhang,
mintha testem szike metszné.

Olyan sötét ez a szünet,
még a fül is belekékül.

Ilyen volt a házasságom,
elholt szülők fojtatása.

Szívem zörög, fütty, ha tépi,
rablánc-kutya zongorája.

ÁRNY-ÖRÖKSÉG XI.

Homloka gyémántjából
felszikkázik a túlvilág
orra hegyén földereng a köd -.

Megfagy az áll
lefut a szó lánc

görögnek az életsúlyok
ujjakba görcsösül a rózsa -.
Talppal az ég felé
a test ladikján
visszaindul a lélek -.
Félelemből szeretet
szeretetből delejes
Hold tükör-terme
kendőzetlenül oszló
pőre valóságtudat -.
Tényleges metafizika.

A FŐHADNAGY HALÁLA

(Ezredvégi Petőfi)

„Készülök édesanyámhoz”

Felkoncoltan fekszem a fűben.

Áttáncolnak testem fölött lovak.

Rám ereszkednek esték árnya,
az eddig-valók legkomorábbja.

Érző sebeim véredek marják,
mert eldurvult a játszma,

húsomba is bele-bele vájnak.

Átok szelében senyved a Lélek.

Tudom magamról – félek, félek!

A pokol lakatját ellene vélem

- talán nézi béna kezem Isten,
- szeretném anyám óvó tekintetét,

ha megvédené tán,

ha megérintene erejével,

- vesszen törzsem, lábam, térdem,
- csak emelkedjem,
- emelkedjek halálomig

az Ég felé, magosba –

az Ég felé, földbe érve!

A MESTER OSTOBÁJA

Első szabály:

a Mester tudja mi a kutya, ki az eb,

mi a tudja s mi a szebb,

esetleg még meg is sejti semmitet,

ahogy nincs is egyebed ---

Második szabály:

A Mester tudja, kutya lehetsz, róka soha!

Mostoha a szarvas sorsa! Liba tolla, liba hája,

- jártál volna iskolába.

RÉSNYIT

Az Atya hatalmát Egyfián meglátni.
Rosszkor fogant énekekkel élem át itt,
viskóm ajtaja hogy' csikordul – őrt állít/-
ott sebzett képzelet. Balta mérte fáit.

ARCCAL A TÜKÖRBEN

Bartis Ferencnek

Hogy gondoltad, Feri bátyám,
testvérré fogadsz, aztán meghalod magad?
Hát tudd, álló napon keresztül bögtem,
fájtam, elmunkátlanodtam.
Mennék én utánatok, a nagy titkokban
egyre többen vagytok -,
csontszú recseg bennem,

zsigerileg mélyen vagyok,
már-már öntudat- és jelentésvesztésben.
És nem segít gyógyszer, se ima, se ital.
A gyertya súlya meg úgy elnehezült,
hogy lángot se rakok rá.
Tűröm étlen, tehetetlen,
sötét arccal, morzsával szemetelt
asztal mellett, -
olvaslak Téged, félreteszem,
olvasok Györét, Csoórit, Oláht, Ördöghöt,
olvasom magam, és már sehogy se értem,
miből is lesznek a magyar szavak,
mekkora tornya van a csendnek,
s ha kezem megremeg, bévül, kívül,
oldalvást, dőlve betegágyra,
vagy élmény-szakadékba esve estve,
méltó halála leszek-e majd az írósnak?

Hová omlik a hallgatag test,
milyen harangot zendít a szív,
át merhetem rántani
értelmem hasadt tükrén
a halálos gyöngy-magot,
a végzetes határon mi lesz
a kimondott, mi az elhallgatott?
Őrzöm hangod. Talán így:
„Itt, Bartis Ferenc. Rosszul vagyok.
Köszönöm.”
Zúgtak a gépek. Virágot ültettem
egy gyárudvaron.
Épp, azon a nehéz napon!

GYÓNOM BARÁTSÁGBAN

Kantár Csaba emlékének

Fogjatok kézen! – vízen járni.

Könnyekkel maszatolt arcom kék,

sárga, - (bíbor?-talanságos).

Értsetek színeimre választ.

Zúgjatok, erdők, hétébredés-gallyat! –

mert a csend, mert a gond, mert

(a néma theorema) sok ---

kevés. Mindennapos választások

„fekete-fehér” dilemmása,

dicsőítést szólnék (konokon)

a tegnapelőtti tegnap tegnaputánján,

de az éjféli Bor-garat

újra-csak harangkondulást arat.

Rajta, még! – rajta!

- fény-tiszta a kezem! –

nyújsátok parolátok,
- vízen, hiten, Reményen,
holnapelőtt, mégis-még! –
(mezőn felejtett havas búza)
Együtt vagyunk Egyedül.

RÖVIDEBB FOHÁSZ

Világegyetem Ura, Apostoli Mátka -,
Költők nagy Sorsfogoltja, Égből alászálltak
Izzás-Fehér Rózsalángja –,
Eleven Tűz Imazuhataga és –
Kora-alkonyi Bárka -,
sziklákat Kristályosító s Embert
szikrázó Hatalmas Lény -,
csontot kelesztő Édeni Kalács -,
és Szivárvány Hétfokúság ---

Engedj Jót teremnem
- s a Teremtésben
meg nem állni -,
folyvást tenni, tenni, tenni!
Eredményesnek lenni.

A SORS MÉRLEGÉN

Idei „Isten” –
tavalyi fájdalom –
tavaszi zsondulás –
Jós-erő!
Jövönket égbe ragadják a Csillagok,
ha fekete árnykövek hulltanak
az ismeretlen völgybe le –
s míg epileptikus fák lombzizegése
rövidre zár,

fény-erejű imák csörgedeznek alá az erekben.
Halovány felhők szegélye alatt
ármánytanult joghatóság-tanúság:
A talán s a mégse könnyebb itt/ott
határmódosító akaratában,
a kibicsakló most és a régen-voltak
elmásítását „feledők” között,
„büntetőjogilag felelősen,
én, iksz-ypsilon-zé.....” -,
az alkotmányos törvénysértések verettetésében,
vérütötten,
gyalázva át-kasul,
szükségből nélkülözésbe döntve,
területszerzők ellenében,
mindhalálíg elszerződve a Teremtés
fajfenntartó ösztönével-,
így tagosodván pulyagondok bizományául,

égboltgazdag-bánatdúsan,
végre felveszem (hiszem vallom cselekszem)
analfabéta nagyanyám
Szent-Nehéz Szívének krisztológiáját,
s a vershad-kötelesek szimultán
Ítéletét-:

Szólj őszintét, ne csak a fonákját!

PANASZOS FELHANGGAL

Őrnagy úr, az Isten áldja meg,
ez ugyanaz a Magyarország?
Mert én bizony olyannyira félek,
mint Ön a sötétzárkán
vagy a hadszíntéren.
Az egzisztenciám ugyanúgy szétdobták,
ahogy rokonai, s ugyanúgy kitagadtak.

Mesélte a tatai vasútállomáson.
Hazabotorkáltam. Akkor még volt otthonom,
aztán az Egyedül alkotócsoporthoz kisajátította,
majd rám telepedett egy elvált asszony,
felcsináltatta magát, befektette pénzét,
fiával megveretett, fojtogatott,
aztán ráment a kert, egy telekspekuláns
épített egy Canada-House-t, majd annak
eladásának kereshuzatában rám szabadultak
mások, diktátumszerződésük sírva írtam alá,
már levágták csonkra a gázt, és jött a tél,
már „családom” elégette a fatartalékot,
a szeneskályhának is lába kélt,
adja el a házat, úgyis rossz emlékei fűződnek
hozzá,
tanácsolta egy anyám-korú néne,
szüleimet hol ismerte, hol nem, - hát

kitelepítettek cigányok közé, akik
megváltak, értékeimet elszedték, -
„Isten legyen veled nappal-éjjel”, és tényleg!
Futhattam Budára, méregdrága albérletbe,
de a városom és fiam utáni honvágy
visszahozott, panziókba vettem be magam,
majd az albérletezés után – kérve
gondnokságom,
lett egy 28 négyzetméteres kalyibám.
Ez hát Magyarország! Valaki mindig
megszalad, a többségi ítélet a döntő.
Őrnagy úr, az Isten áldja, nemzedékem is
kivetett, élek csontig magányosan ---
Vonatra kéne szállnom nekem is,
át a Karácsonyon-Újévköszöntőn,
minél több temető mellett elrobogni,
de ugyan hova? Kimegyek a sírkertbe,

szüleim tetemének örök hona,
s majd talán nekem is ott lesz
öröklakásom, egyetemes halott leszek,
s csak a csillagok földje alatt leszek: magyar! –
holtszakállasan, körmösen és gondolattalan,
vagy imatelten s tán üdvözülten,
gödör-mélyben,
lebegve szüleim elkínzott teste felett.
S „Lesz belőlem szép halott”!/Pont

NYILVÁNVALÓ GYÓNÁS

Az itteni kertekbe
hiába szólítna bárki
a lét töredelme
már nem evilági
S ha néha torpansz

törpe-igazad elé,
egy asszony keze von
fátylat? – a
bűnbocsánat fölé?
Bár lehet ekkortól
a töről metszett
rózsa: szerelem,
költészet,
Isten-ségesség!
Az arc jármában
csók leledz: Könyv! -
(csepp idegenség).
S a könnyeket már nem
feledheted,
mert neved s szíved
alatt
viseled

a megszenvedettet,
hisz felfeküdt ellened
a betű-rácsra
a Művészet
ótvaros Múzsája,
avagy: Kerted
szent kurtizánja
: a Szórend!

KÖNYÖRLÉLEK

Az élet nem szerencsejáték.

Póri passzió inkább.

A nép azon mulat,

akit megaláznak.

Háza vész, tulajdona szerteszalad,

az út – út továbbra is,

de még a letett szikla sem marad.

Egyszerre mindenki pöffeteg,
s te meg a cigit rágod, s hozzá magad.
Nyútt ruhás senki vagy –
anyád kötötte holmijaid elszedik,
s helyettük levedlett, zsírpecsétes ingeket
adományoznak.
Szokd meg a képtelent!
Tegnap egy egész légió helyett
voltál éhes, éjedre álomsorozat.
Szótlán, mérget! – mi az, paranoiás vagy?
Az étel szellemi érték, s no, és zsozsetta!
Adni nem adtál semmit cserébe –
tehát kuss! Kivül tágasabb!

Adós vagy.

LÁGER-ANGYAL

A poklot megjártak em-lényeül

Angyalként véreztél
a szögesdrótokon,
s alábukdácsoltál
szellemgrádicsokon.
Kínzatott lényed lett
a lelkiismeret:
köpdöstek, ordítottak,
verték – majd nyüsztítve
öledbe enyésztek
tele-holt alakok –
vakálmuk Rád lelten
mindegyik ott-hagyott.

Kevéske kis remény! –
erős a Napsugár,
szerelem hitében
csalóka héthatár!
Te vagy hát ölelni
leprást és pestisest,
- frigy-gyarápítandón
az emberiséget(Pont)

„HASZONÉLVEZET”

Tév-tettekből tév-igazságok keletkeznek.
Ha ilyen szerződéseket nyomnak szüntelen
az orrom alá, ugyan mit cselekedjek.
Aláírom. Tudom, hogy én leszek a vesztes ---.
De nem tehetek mást. Tévbecsületre
aláírom, és elszenvedem a következményeket.

Mert meglátásom szerint a jogász hiteles,
pártatlan személy. Pedig dehogy'! Lefizetett.
A szerződő felecske, mondjuk, az ács,
lepottyan a pincemélybe.
De, lelke rá, onnan is kivetik. Nem övé már
a ház.

CSILLAG-FORDULÓ

Atyám, égi honom hatalmas szálláscsinálója,
add, hogy méltó legyek, legalább
önmagamhoz.

Rokonaim, szeretteim leghitványabbjaként,
mélyen tudjak még valós világodból
lélegzetet venni, boldogságot adni,
létezését csobogni, időm hömpölygetni,
arcaimat megtartani -, s nem feledni!

Mert míg természetes volt a szeretet,
mert míg nem ismertem halált,
s nem tudtam: a múlandó örökebb
annál, hogy lehetek, s a semmi látszatából nem
volnék több,
sem kevesebb, mint mire elrendeltél,
s viselnem, cselekednem illenék
őseim szorgos tenniakarását, imanyilvánulását
,
s mint törni szánt műremek, zúzódnom kell,
s a felsajduló emlékekben egyszer, nagyon-
egyszer! -
mesétlenül, - a történet szabályai szerint,
kezdés-bonyodalom-befejezés után,
csillaglendülettel, de visszaadom Neked
risszen-rosszan viselt-vasalt Lelkem,
a magam álszabadság-egyszeregy-jét !

- vajh, méltó lesz-e a mérlegvonásra?
Belefoghatok-e tisztán a sorsmentés
nagy Ismeretlenjébe!

Áment fogsz-e mondani Rám?

CSEH TAMÁS FEJFÁJA

Előre vitte az útja,
a holtak völgyébe zárta,
száll a síri csend felette,
itt-ott felhangzik éneke,

mert a magyar fül nem feledte
s a lemezkorong forog tovább.

Örökérvényű, égi dalnok,
örök-érvényű színész,

Bereményi és sokak lelki társa,
hát a sátrát a magasba tette át,
onnan szórja magyar tájra
hant alá szállt gitárdallamát.

SZÜLETÉS-HALÁL KERESZTJEI

szüleim és Cseh Tamás emlékére

Szent Mónika éjjelén, évfordulók

Árvácskák, nefelejcskek.

Szirmok és csillagok –

feneketlen tó színére

hulljatok, hulljatok,

álmokból Holdat ragyogjatok.

Irodalmi „limlomok”: dalok.

Porosodni ítélt korosodó gitártok.

Mézesen néma szájsarok.

Felravataloztatott!

Ezer irányba szalad a vonatod.

Csöndemben fény csipog.

Fiastyúk! Langy csibedallamok.

És nő az éjszaka tovább,

egy-sötétben álmodik már

édesanyám, édesapám és Cseh Tamás!

S ha ez a világ világossága-Világ

s nem csupán az mécszlángok összefonódása,

s a valódi Ott van, -

az Ismeretlen határain túl? – s itt mi akad?

Mindennapi lét: tej, szalámi, kenyér.

És Bor! Aranytetsző hordónyi borok, -

s hány új hang, alkalom, torok.

Pótolhatatlanságok miatt írok.
Az éjszaka, az éjszaka.
Vedernyi forró kávék
kávéházának filmsorozata:
Onedin családok és Dallas-ok
most megszakadt. Abbamaradt.
Hajnal felé hív
a legszebb magyar Mona Lisa:
a Márianosztra-i Kegykép-Mária.
Üdvözlégy, Cseh Tamás,
mennybéli dalnok,
beköszönt a csend –
a sosem hallható eleven szerzemény.
Mert – (pont). A többi?
Amorf lelki alakzatok

BORONGOLAT

Nem hiszem el.

Egyszerűen ez is megtörténhetett.

A nagy, nemzedéki dalnok,

Cseh Tamás, halott.

A szoba sarkaiból

mégis hallani vélem

a dallamot.

S hogy épp anyám

születésnapján

rejtik a mélybe,

létformát váltva,

mint negyvenegyben, épp azon a napon

a Nyugat helyett a Magyar Csillagot ---

Magyar Csillag, krumplivirág:

Háború, háború, háború! –

addig nem nyugszik el a Lélek,

míg át nem adta lőszerkészletét,
hogy: 'védjétek a szellemi hont,
- dobozgitárral, húrokkal, békességgel;
szereppel, szóval, meggyőzéssel,
kinek amint jutott. Az
egy égbolt alatt', az időtlenben
mindenki egyforma-éltes,
lúktet az éj szíve: Fény az úrben!
S magához vonzza a hitben következőt,
göröngyöt tapaszt a Föld nevű bolygóhoz,
a mennyei lajtorján végigjárja
a csillagképeket, - s nem csupán
lemezei őrzik a megtartandót, de egész lénye:
lényege, hogy magyar volt (magyar holt),
elkötelezett a feltámadásra az újdon-új
megszólíttatásban: folytató generációk sora.
Itt a kezdet, ott a végzet. Sírhanok.

Em-lények. És más ilyenségek!

Egymás után mennek el az elöl haladók.

SZEMBESÍTÉS

Ki oroz el kitől, mit –

szegénységből nyomorúságot,

gazdagságból nélkülözést?

Bűnt szembesítünk a büntudattal –

jogos hiányt a pazarlással?

Életút fut sorscsapással szembe,

a hídpillérek nem harmonizálnak:

Rugaszkodj neki,

ha végig akarsz menni –

logikai bakugrás, érzelmi kárvallás.

Mert megloptak, az érték nincsen –

csomóba rándul a forró kása

és égeti a beleit az evőnek,
ha a másikat koplalás várja?
Házat cserélünk lakásra,
és oly alacsony az ára,
összedúlva mindenünk
és még pár millió járna.
Hogy vagy költő, Vasi? -
nincs csereértéked?
Becsületesnek hiszed magad,
s mindened elkótyavetéltek?
Szenvedtél Semmiért,
szorongtál Mindenért,
lelkes voltál, mert tudtál –
s ha hó alá kifekszesz,
a betűknek értelmét ki olvasandja majd?
Mi volt s mi lett s lehetett
volna, fiad se érti már,

könyvekben vihar dúl
s kienyész' értelmed ---
Szemben veled – talán!
Róma? Atyád s anyád!

BABONA

Fekete macska lép a tű fokába.
Nyávorog egyet, és már néma cérna.

SZÍV: HOLDÁRNYÉKBAN

Meggyökereztem tétova fának,
a temetőföldi sudár nyárnak...
kiben lángoltam visszfény-talánynak:
másoknak öröm, nekem bánat.
Dideregtess meg szív-mélyi szív-tél,
utáltasd meg velem álmaimat.

Hóka holdak legelnek a réten;
homlokom hordom, s agancsnak --- magam.

Ha tenyerére venne a hajnal,
gyerekkor lennék e létpatakban; -

vágtára fogva a gondolat-Nap,
hogy a belbecsből külsínyt mutassak.

Úgy halnék már én, tétova árnyék,
veszettfejsze-nyél emberévek,
tékozolva e ragadvány-tavaszbá;

- mily érdem e világ? – féltérdre esem,
s zokogok féléberem, rügyező vő,
önmaga mélyére letaszítva.

TARTALOM

Introvertált(Holnap Magazin).....	3
Gótikus férfifej(Tekintet).....	4
ÁLOMHOLD-világ(Tekintet).....	5
Kehelycserje-korona(Tekintet).....	6
Nagyanyám ravatala.....	7
Árny-örökség I.....	8
Árny-örökség II. (Világ Magyarság).....	10
Árny-örökség III.(Havi Magyar Fórum)...	12
Árny-örökség IV.(Havi Magyar Fórum).....	14
Árny-örökség V.(Havi Magyar Fórum)	.16
Árny-örökség VI.....	21
Árny-örökség VII.(Havi Magyar Fórum)....	24
Árny-örökség VIII.....	26
Árny-örökség IX.....	28
Árny-örökség X.....	31
Árnyörökség XI.(JEL).....	32

A főhadnagy halála.....	34
A Mester ostobája.....	35
Résnyit(Lyukasóra).....	36
Arccal a tükörben(Napút).....	36
Gyónom barátságban(Magyar Napló).....	39
Rövidebb fohász(Holnap magazin honlap)...	40
A sors mérlegén.....	41
Panaszos felhanggal.....	43
Nyilvánvaló gyónás(Szörös Kő).....	46
Könyörlélek(Holnap magazin).....	48
Láger-angyal(Holnap magazin).....	50
„Haszonélvezet”(Új Forrás).....	51
Csillag-forduló(Havi Magyar Fórum).....	52
Cseh Tamás fejfája(Holnap magazin).....	54
Születés-halál keresztjei(Magyar Világ).....	55
Borongolat(Napsziget honlap).....	58
Szembesítés(Világ Magyarsága).....	60

Babona(Új Forrás).....	62
Szív: holdárnyékban(Magyar Napló).....	62
Ámen!(Holnap magazin honlap).....	hátsó borító

Könyvműhely, Miskolc, 2013.

Fotók: címlap - **Vasi Ferenc Zoltán** (1998.

Vasi Ferenc Péter, azÉrdemes Társadalmi Munkás, a Magyar Köztársaság Bronz Érdemkeresztjének és a Tartalékos Katonák Országos Egyesületének Tiszti Érdemkeresztjének kitüntetettjéről)

borítóbelső - **Aldorfer Csaba**(1990. Vasi Ferenc Zoltánról – zsűrizett, Tatabánya, Kernstock Terem, címe: Kukucs)

MTI Rafael Csaba: Országalma az Anjou királyok címerével és kettős kereszttel (XIV. sz. első fele) - képeslap

Rajz: **Fehér Sándor** (készült:1984. – Azt mondta tegnap éjjel a kismanó, hogy el fogja lopni a karácsonyt. Elgondolkoztam, vajon komolyan gondolta ezt a kismanó?)